

Sygn. akt III KRS 52/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania P. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr .../2014 z dnia ... 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego, ogłoszonym w Monitorze Polskim, z udziałem A. S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 października 2014 r.,

- 1. oddała odwołanie w odniesieniu do kandydatów P. W. oraz A. S.,**
- 2. odrzuca odwołanie w pozostałym zakresie.**

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia ... 2014 r. Nr .../2014 Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego kandydaturę A. S. (pkt I), a jednocześnie nie przedstawiać Prezydentowi

Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego innych zgłoszonych kandydatur, w tym P. W. (pkt II).

W uzasadnieniu wskazano, że Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa postanowił jednogłośnie rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa kandydaturę A. S. Zdaniem Zespołu rekomendującego tę kandydaturę, kierującego się kwalifikacjami kandydatów, opiniami służbowymi sędziów wizytatorów i przełożonych kandydatów oraz ocenami z egzaminów zawodowych, a także opiniami Kolegium oraz ocenami Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego, jest ona najlepszą kandydatką spośród ubiegających się o stanowisko sędziego Sądu Rejonowego. Wniosek ten znajduje potwierdzenie w uzyskanej przez kandydatkę wyróżniającej ocenie kwalifikacji i wykazywanej wiedzy, umiejętnościach zawodowych oraz cechach osobowościowych. Kandydatka legitymuje się niemal ośmioletnim doświadczeniem w pracy na stanowisku asystenta sędziego (w Sądzie Okręgowym i w Sądzie Apelacyjnym). Posiada doświadczenie w przygotowywaniu różnorodnych spraw, w których dokonywała czynności, dostrzega i rozwiązuje problemy prawne w nich występujące we właściwy sposób, posługując się przy tym literaturą prawniczą i orzecznictwem sądowym. Kandydatka osiągnęła wysoki poziom warsztatu prawniczego, a takie cechy jak rzetelność, pracowitość i sumienność - potwierdzone w opiniach współpracujących z nią sędziów - świadczą dodatkowo o wysokiej przydatności tej kandydatury na stanowisko sędziego sądu rejonowego. Kolegium Sądu Okręgowego udzieliło jej kandydaturze poparcia: 6 głosami „za” i 2 głosami „przeciw”, a w trakcie posiedzenia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego uzyskała: 45 głosów „za”, 36 głosów „przeciw”. Kandydatka uzyskała bardzo wysokie poparcie środowiska sędziowskiego. W ocenie Zespołu, pozostali kontrkandydaci nie byli lepsi czy bardziej odpowiedni od rekomendowanej kandydatki.

Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego A. S., dzielając przedstawioną przez Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa rekomendację, uwzględniając

przede wszystkim ocenę kwalifikacji kandydatów i kryteria wyrażone w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 126, poz. 714 ze zm.) oraz warunki z art. 61 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r. poz. 427 ze zm.).

Rada podkreśliła, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego ma charakter konkursowy, który ma za zadanie wybrać najlepszego spośród bardzo dobrych i dobrych kandydatów. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności Rada uznała, że w obecnej procedurze nominacyjnej najlepszą kandydatką spośród wszystkich osób ubiegających się o przedmiotowe stanowisko jest A. S. Te okoliczności spowodowały, że za jej kandydaturą oddano w trakcie posiedzenia krajowej Rady Sądownictwa 14 głosów „za” i 0 głosów „przeciw” oraz 1 głos wstrzymujący się.

Wybór kandydatki uzasadnia zatem jej dotychczasowy dorobek zawodowy pozytywnie oceniony przez sędziego opiniującego, a także przez środowisko sędziowskie w trakcie głosowań w Kolegium i na Zgromadzeniu Przedstawicieli.

P. W. wniósł do Sądu Najwyższego odwołanie od powyższej uchwały, zaskarżając ją w całości i zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez zaniechanie dokonania oceny kwalifikacji odwołującego się i niezastosowanie ustawowych kryteriów oceny przy ustaleniu kolejności kandydatów na liście kandydatów rekomendowanych do objęcia urzędu sędziowskiego; art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia sprawy, w tym zgromadzonych w sprawie dokumentów dotyczących odwołującego się.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że posiada większe kwalifikacje zawodowe niż rekomendowana kandydatka na stanowisko sędziowskie, ponieważ, po pierwsze, oprócz studiów prawa ukończył inne studia magisterskie, następnie studia podyplomowe, a także zdał dodatkowo inny państwowy egzamin zawodowy (egzamin radcowski), brał także udział w szkoleniach w zakresie ksiąg wieczystych dla sędziów i referendarzy sądowych, prawa gospodarczego oraz europejskiego prawa gospodarczego, w szkoleniu „Konsekwencje członkostwa w Unii Europejskiej

dla praktyki orzeczniczej sędziów” oraz w szkoleniu dotyczącym europejskiego prawa spadkowego dla radców prawnych. Takimi kwalifikacjami nie legitymuje się wyłoniona kandydatka, bowiem szkolenia te były adresowane do sędziów i referendarzy sądowych. Wskazał, że posiada także większe doświadczenie zawodowe i życiowe, bowiem obejmuje ono nie tylko doświadczenia w sądownictwie, ale także „wszelkie inne doświadczenie, które byłoby przydatne w służbie sędziowskiej”. Między innymi odwołujący się posiada 3-letnie doświadczenie zawodowe w bankowości oraz ponad 8-letnie doświadczenie z racji służby w Służbie Więziennej oraz z uwagi na ukończenie Szkoły Oficerskiej. W Służbie Więziennej odwołujący się wykonywał czynności z zakresu postępowania wykonawczego i odbył szkolenia w zakresie czynności administracyjnych wykonywanych wobec osadzonych w aresztach śledczych i zakładach karnych, a także szkolenie w zakresie obsługi systemu NOE Net - systemu ewidencjonującego okresy tymczasowego aresztowania i okresy odbywania kary pozbawienia wolności. Podkreślił, że zdał na taką samą (dobry plus) ocenę egzamin sędziowski jak kandydatka. W konkluzji postawił tezę, że jego kandydatura nie zyskała poparcia tylko z tego powodu, że nie wykonywał czynności jako asystent sędziego oraz fakt, że nie pracuje w [...] sądzie.

Odwołujący się przedstawił swoje krytyczne stanowisko odnośnie do zbyt dużego wpływu poparcia środowiska sędziowskiego dla kandydata na ostateczny wybór Rady oraz panującego w środowisku sędziowskim, jak się wyraził, wręcz dogmatu, że tylko praca w charakterze asystenta sędziego przygotowuje do służby sędziowskiej. Jego zdaniem natomiast, pożądane cechy kandydata do tej służby (niezależność, brak podatności na wpływy, umiejętność podejmowania decyzji, samodzielność w organizowaniu pracy, rzetelność w wykonywaniu obowiązków) można najlepiej ocenić na podstawie wyników pracy referendarza sądowego, który w odróżnieniu do asystenta sędziego podejmuje samodzielne decyzje merytoryczne.

Odwołujący się zauważył też, że uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie czyni zadość obowiązkowi wyjaśnienia jego sytuacji w aspekcie zastosowanych kryteriów wyboru (nie poświęcono mu ani jednego zdania).

Podsumowując, odwołujący się wskazał, że Krajowa Rada Sądownictwa nie dokonała oceny kwalifikacji odwołującego się i nie zastosowała do jego kandydatury takich samych kryteriów i reguł oceny, które zastosowano, uzasadniając kandydaturę wyłonionej w konkursie kandydatki. Zdaniem odwołującego się, Rada nie dokonała kompleksowej analizy materiału dotyczącego obu kandydatów, a następnie zestawienia przyjętych przez siebie ocen i kryteriów i porównania kandydatki i skarżącego, lecz powyższe oceny i kryteria podkreśliła i uwypukliła w stosunku tylko do jednej kandydatki, a mianowicie kandydatki rekomendowanej.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania w części dotyczącej kandydatury Pani A. S. oraz odrzucenie odwołania w pozostałym zakresie. W uzasadnieniu podniesiono, że, skarżący nie wykazał, aby zaskarżona uchwała zapadła z naruszeniem przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa kompetencji bądź na skutek błędnych i niezgodnych z rzeczywistością ustaleń czy też z naruszeniem prawa.

Także wyłoniona kandydatka A. S. w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 2 Konstytucji RP, przez wskazanie, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, nakazuje dochowanie przez Krajową Radę Sądownictwa obowiązku wszechstronnego rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, w sposób respektujący standardy charakterystyczne dla organów demokratycznego państwa prawnego, w tym - między innymi - zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa. Z kolei przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 ustawy zasadniczej jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat tego przepisu nie stwarza podstaw do

wkraczania w zakres kompetencji Rady, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie jej konstytucyjnych uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji RP. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 ustawy zasadniczej, powinna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej procedury oceny kandydatury bądź kandydatów i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Wreszcie art. 32 Konstytucji statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne (ust. 1) oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny (ust. 2). Kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna więc sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w żaden sposób dyskryminowany. W kontekście tak rozumianych wskazanych wyżej zasad konstytucyjnych rozważeniu podlegają podniesione przez skarżącego zarzuty obraży art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy, do kompetencji Rady należy, między innymi, rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych oraz - będące wynikiem realizacji tego zadania - przedstawianie Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów w sądach powszechnych. Kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwały Rady w powyższym zakresie obejmuje zatem - zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy - wyłącznie badanie, czy nie pozostaje ona w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie posiada kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego, zaś przedmiotem sprawowanej przez niego kontroli jest formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą. Nie można przy tym tracić z pola widzenia celu tego postępowania, jakim jest wyłonienie najlepszych kandydatów spośród osób

spełniających wymagania wstępne i niejednokrotnie posiadających zbliżone oceny w zakresie kwalifikacji i predyspozycji do pełnienia urzędu sędziowskiego. W konsekwencji ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli legalności uchwał Rady, chyba że naruszają one podstawowe zasady prawne, w szczególności zasadę jednakowego dostępu do stanowisk sędziowskich i zasadę niedyskryminacji (por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008 Nr 4, poz. 63 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196 i orzeczenia w nim powołane).

Przepis art. 33 ust. 1 ustawy zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji (art. 3 ust. 1), wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. W myśl art. 37 ust. 1 ustawy, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. W takim przypadku Rada podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów. Z treści tych przepisów, przy uwzględnieniu zasad ogólnie przyjętych w działaniu organów państwa w demokratycznym państwie prawnym (art. 2 Konstytucji), wynika zatem obowiązek wszechstronnego rozpatrzenia i oceny przez Radę wszystkich kandydatur zgłoszonych do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, a ich naruszenie może polegać na pominięciu przez Radę istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej jej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tym materiałem.

Z kolei art. 35 ust. 2 ustawy stanowi, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół członków Rady kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego

zgromadzenia ogólnego sędziów. Ten katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu członków Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem oceny kwalifikacji kandydatów, jako kryterium podstawowego - w żadnym razie nie hierarchizuje kolejnych przymiotów, którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Ustawodawca nie zastosował w tym przepisie „gradacji kryteriów”, przypisując im - poza oceną kwalifikacji kandydatów - takie samo znaczenie. Co do kwalifikacji kandydatów, to art. 35 ust. 2 ustawy nie precyzuje tego pojęcia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że - poza ustawowymi wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, wyznaczającymi minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego - w przepisie tym chodzi o uwzględnienie w ocenie kandydatów dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp.

Jak już wskazano, przedmiotem ochrony i celem postępowania odwoławczego toczącego się przed Sądem Najwyższym jest kontrola zgodności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem. Sąd Najwyższy bada przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur. Do tych należy uregulowane w art. 31, 34 i 35 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa postępowanie zespołu Rady i unormowane w art. 34 i 37 tej ustawy postępowanie Rady *in pleno*. Uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia (art. 42 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa). Uwzględniając kognicję Sądu Najwyższego określoną w art. 13 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, nieobejmującą merytorycznej oceny sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. pkt 5 uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 i ugruntowane w tej kwestii stanowisko Sądu Najwyższego), decyzję Rady uzasadnia wystarczająco

wymienienie wyróżniających cech pozytywnych kandydata rekomendowanego do nominacji i ogólne wskazanie, że pozostali - traktowani łącznie - takich cech nie wykazywali w stopniu przewyższającym wybranego kandydata. Jeżeli Rada nie głosuje negatywnie, czyli podejmuje uchwałę o przedstawieniu kandydata do nominacji sędziowskiej, nie musi wskazywać racji, którymi kierowała się decydując o nieoddaniu głosów za każdym z innych kandydatów. Sąd Najwyższy nie weryfikuje wyboru, jeżeli nie wynika on z błędnego ustalenia stanu faktycznego lub naruszenia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 25).

Uzasadnienie uchwały Rady ograniczone do szczegółowego przedstawienia kandydatur wybranych w głosowaniu z wnioskiem o ich powołanie do pełnienia urzędu sędziego (niezaprezentowanie w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydatów, których Rady postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego) nie narusza prawa, gdyż stanowisko Rady odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego jako „najlepszego” ze wszystkich. W takim wypadku poszczególne cechy „gorszych” kandydatów nie są eksponowane i tylko subiektywnie wynik głosowania Rady może być oceniany jako ich przegrana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13, LEX nr 1402636). W wyroku z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10 (LEX nr 678015) Sąd Najwyższy trafnie zauważył, że żadne (także uwzględniane w pierwszej kolejności kwalifikacje zawodowe) z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Radą nie ma charakteru decydującego ani też nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów.

Należy też podkreślić, że uchwała Rady jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny w następstwie głosowania, którego wyniki trudno przedstawić w formie uzasadnienia. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne. W rozpoznawanej sprawie takie reguły zostały zaś zachowane, w szczególności przez to, że przy

wydawaniu przedmiotowej uchwały Rada kierowała się między innymi wynikami poparcia, jakie poszczególni kandydaci uzyskali w środowisku sędziowskim. Wbrew odmiennym wywodom odwołującego się, jest to ustawowa przesłanka udzielenia poparcia kandydatowi na urząd sędziego. Wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu (poparcie środowiska sędziowskiego) nie wiążą wprawdzie Krajowej Rady Sądownictwa przy ocenianiu kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, jednakże są istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku sędziego. W orzecznictwie przyjmuje się nawet, że mają one istotniejsze znaczenie dla oceny kandydatów niż rekomendacje, publikacje, czy też inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, OSNP 2014 nr 9). Dlatego też Rada powinna umotywować swój wybór wówczas, gdy dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294479 oraz z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, Legalis nr 750374). Zgodnie z art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, Zespół - a następnie Rada - uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Rada nie ma obowiązku dociekać (przeprowadzać szczególnego postępowania dowodowego) w zakresie przyczyn przedstawienia określonej opinii i oceny co do konkretnej kandydatury przez kolegium i zgromadzenie ogólne, które są wynikiem głosowania w tych organach kolegialnych.

W rezultacie, nie można zgodzić się z odwołującym, że Rada nie dokonała oceny kandydatury odwołującego się w oparciu o wszechstronnie rozważony materiał źródłowy. Rada uznała, że spośród kandydatów ubiegających się o obsadę jednego wolnego stanowiska sędziowskiego, kandydatura odwołującego się nie będzie przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia tego urzędu przede wszystkim dlatego, że - działając stosownie do art. 37 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa - dokonała w procedurze konkursowej wyboru

innej (najlepszej) kandydatki spośród wszystkich osób zgłaszających się do objęcia wolnego stanowiska. W kwestii wyboru właśnie tej kandydatki Rada obszernie umotywowowała swoje stanowisko w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, przytaczając w szczególności jako decydujące wyniki głosowania co do poszczególnych kandydatur.

Takiej oceny Rady nie może podważyć przeciwstawienie przez odwołującego się własnej oceny sprowadzającej się do twierdzenia, że posiada wyższe kwalifikacje zawodowe, bardziej bogate doświadczenie życiowe niż wyłoniona kandydatka i w stopniu wyższym charakteryzuje się przymiotami osobistym predestynującymi do pełnienia służby.

Z przedstawionych względów - wobec niewykazania, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z prawem - Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oddalił odwołanie w odniesieniu do kandydatów P. W. i A. S. Natomiast w pozostałym zakresie Sąd Najwyższy w oparciu o art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa odrzucił odwołanie z uwagi na jego niedopuszczalność, bowiem w świetle art. 43 ust. 2 tej ustawy, jeżeli uchwały, o której mowa w art. 37 ust. 1 (obejmującej rozstrzygnięcie w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w sytuacji, gdy na stanowisko to zgłosił się więcej niż jeden kandydat), nie zaskarżyli wszyscy uczestnicy postępowania, uchwała ta staje się prawomocna w części obejmującej rozstrzygnięcie o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego tych uczestników postępowania, którzy nie wnieśli odwołań.